

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. L. T.
zastoupený: Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem
Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 31. 3. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2025, č. j. OAM-1733/BA-BA07-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím ze dne 20. 3. 2025, č. j. OAM-1733/BA-BA07-HA06-2024 bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 31. 12. 2024 tak, že se dle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), mezinárodní ochrana neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

II. Žaloba

2. Žalobce na úvod žaloby vytykal žalovanému nesprávné vyhodnocení důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska problémů hrozících mu ze strany lichvářů ve Vietnamu. Žalobce vyjádřil nesouhlas s odůvodněním žalovaného, neboť ten v rámci svých úvah opomíjí fakt, že žalobce sám je v ČR a není zřejmé, jak by se měl domáhat ochrany u orgánů Vietnamu, a teprve po neúspěšnosti této ochrany se vrátit do ČR a žádat o mezinárodní ochranu. Kromě toho žalovaný opomíjí, že pokud se žalobce vrátí do Vietnamu a bude se neúspěšně domáhat ochrany proti lichvářům u tamních orgánů veřejné moci, nastanou přesně ty důsledky, před kterými se chce azylem v ČR ochránit. Je tedy zřejmé, že se ve svém případě nemůže při ohrožení ze strany lichvářů obrátit na příslušné orgány Vietnamu bez toho, že by se sám ohrozil. Dále žalobce nesouhlasil ani se závěry žalovaného stran poskytování ochrany před lichvou ve Vietnamu. Žalobce namítá, že uvedené úvahy jsou pouze teoretické a nezabývají se tím, jaká je skutečná možnost domáhat se účinně ochrany a svých práv pro oběti lichvy v praxi. Podle žalobce opomíjí žalovaný vysokou míru korupce ve Vietnamu, která mu musí být známa z vlastní činnosti. Přestože se příslušné orgány Vietnamu snaží korupci potírat, její míra je nesrovnatelně vyšší než v ČR. Právnímu zástupci žalobce je ze zastupování vietnamských občanů v obdobných věcech známo, že lichváři, u kterých se zadlužili, mají vždy krytí ze strany policie, takže možnost domáhat se ochrany je vyloučena. Naopak v případě informování policie se situace oběti lichvy výrazně zhorší. Ostatně žalobce na to upozorňoval v rámci pohovoru již v odpovědi na první otázku, kde uvedl: „*Pokud bych to nahlásil na policii, tak by si mě ta černá společnost našla a zabili mě i moji rodinu*“. Většina žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou vietnamskými občany a z Vietnamu uprchli před lichváři, tuto situaci považují za všeobecně známou a v azylovém řízení ji nezmiňují, stejně jako to neučinil žalobce. Žalovanému musí být i z jeho praxe známo, že takových žadatelů o mezinárodní ochranu, jako je žalobce, je větší množství, a to, že se ve snaze najít ochranu před lichváři neobrací na příslušné vietnamské orgány, ale raději odchází do zahraničí, musí mít důvod v nějaké systémové nemožnosti domáhat se ochrany. Žalovaný však tuto svoji znalost, kterou musí mít k dispozici z jiných případů stejně jako právní zástupce, v napadeném rozhodnutí nezmiňuje a v rámci svých úvah ji nijak nehodnotí. Dále rozporoval žalobce informace plynoucí ze zprávy MZV ČR č.j. 10348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025. Odpovědi obsahují pouze všeobecné informace ohledně právní úpravy půjček ve Vietnamu, legislativy týkající se lichvy a podobně, neobsahují žádné informace ohledně skutečné vymahatelnosti práva pro oběti lichvy, pokud se obrátí na policii, která sama s lichváři spolupracuje. Žalobce proto namítá, že žalovaný měl v tomto smyslu dokazování doplnit, aby pro svoje rozhodnutí měl k dispozici nejen informace o vietnamské právní úpravě, ale i informace o skutečné vymahatelnosti práv z této právní úpravy vyplývající. V odpovědi MZV ČR nejsou obsaženy žádné informace o míře korupce v případě orgánů Vietnamu a o možné spolupráci lichvářů s policií na úkor obětí lichvy. Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že mu měla být minimálně udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 15. 4. 2025 žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami, neboť nedokládají vytykaná porušení. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu žalobcem uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi

původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a má za to, že přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný trval na správnosti svého rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalovaný shrnul, že si žalobce ve Vietnamu zapůjčil peníze od černé společnosti a od banky, a proto si chce na území ČR najít zaměstnání, aby mohl svůj dluh splatit. Žalovaný je tak nucen konstatovat, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu převážně z ekonomických důvodů. Dále žalovaný konstatoval, že dle vlastních slov žalobce ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, tudíž se v případě vyhrožování od černé společnosti může na tyto orgány obrátit. Při pohovoru byla žalobci položena otázka, zda mu černá společnost nějakým způsobem vyhrožovala a sám žalobce na tuto otázku odpověděl, že mu vyhrožováno nebylo. Žalobcovu námitku ohledně ohrožení ze strany lichvářů tak žalovaný považuje za irelevantní. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentaci naopak považuje za nezpůsobitou zpochybnit důvodnost rozhodnutí. Žalovaný k námitce žalobce v této souvislosti zdůraznil, že žalobcovu žádost posuzoval nikoliv jako bezpečnou zemi původu, ale zabýval se hodnocením Vietnamu z pohledu všech forem mezinárodní ochrany, kdy neshledal důvod pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Jednání před soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Žalovaný i žalobce souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Soud neshledal k nařízení jednání důvod, a proto rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 31. 12. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 27. 1. 2025 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že nemá žádné náboženské vyznání ani politické přesvědčení, není členem žádné politické strany. Je svobodný, bezdětný. Ve vlasti naposledy žil v obci K. T., v okrese K. A., v kraji H. T. K průběhu cesty z vlasti uvedl, že v červnu roku 2024 odcestoval z Vietnamu do Maďarska s platným pracovním vízem, tam pobýval dva měsíce bez práce. Prostřednictvím internetu našel firmu, která zprostředkovávala zaměstnání a legalizaci pobytů v ČR, proto v srpnu roku 2024 vycestoval vlakem do ČR. Kromě Maďarska a ČR nepobýval na území jiných států EU. V Maďarsku měl uděleno pracovní vízum pravděpodobně s platností do dubna roku 2025. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR je žádostí první. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý. Proti jeho osobě nebylo vedeno žádné trestní stíhání v zahraničí ani v ČR. O mezinárodní ochranu v ČR žádá, neboť se nemůže vrátit do Vietnamu, má velké dluhy a obavy z věřitelů v případě nesplacení dluhů. V průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 1. 2025 žalobce uvedl, že z Vietnamu odjel za prací. Ve vlasti si na cestu půjčil 700 miliónů

dongů s vysokým úrokem, část od „černé společnosti“ a druhou část od banky. Vycestoval do Maďarska, kde dva měsíce čekal na nabídku práce a pracovní povolení. V Maďarsku potkal známé, a ti mu sdělili informaci o možnosti práce na statku v ČR, kde po tříměsíční zkušební době získá pracovní smlouvu a pobytové povolení. Dne 20. 12. 2024 byl zadržen policií ČR, kdy se dozvěděl, že pracovnímu povolení skončila platnost dne 4. 12. 2024. Uvedl, že v Maďarsku odvedl 700 eur státu a v ČR zaplatil společnosti Sangu za zprostředkování pracovního a pobytového povolení. Po zadržení policií požádal o mezinárodní ochranu, neboť se nemůže do Vietnamu vrátit kvůli velkému dluhu. Má obavu o svůj život, domnívá se, že pokud by nahlásil vyhrůžky věřitelů policii, sledovali by ho a zabili jej i jeho rodinu. S „černou společností“ se dohodl, že dluh splatí do roku a půl. Požádal správní orgán, aby spolupracoval s maďarskou stranou a chytili převaděče lidí. Potvrdil, že neměl žádné potíže při odjezdu z vlasti, při hraniční kontrole ani s domovskými státními orgány či bezpečnostními složkami, a rovněž neměl problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociálně skupině či politickému přesvědčení. Nikdy nebyl ve vlasti trestně stíhán. Na otázku správního orgánu, co mu konkrétně hrozí v případě návratu do Vietnamu, odpověděl, že má obavy z věřitelů, že ho budou sledovat a vyhrožovat mu i celé jeho rodině. Sdělil, že doposud žádné výhrůžky nenastaly, ale má obavy, že by nastat mohly, pokud nesplatí dluhy. Finance si vypůjčil pravděpodobně v únoru nebo březnu roku 2024. Dosud půjčku nesplácel, neboť byl tři měsíce bez práce, poté byl zadržen. V ČR si navíc vypůjčil další peníze. O mezinárodní ochranu dříve na území Maďarska nepožádal, neboť tam disponoval platným pracovním povolením. V zemích Evropské unie má jednoho rodinného příslušníka, žije zde jeho bratranec. O mezinárodní ochranu před zadržením policie nepožádal, neboť se domníval, že jeho maďarské pracovní povolení je platné i v ČR. O mezinárodní ochranu žádal z důvodu legalizace svého zdejšího pobytu a možnosti pracovat, aby si vydělal prostředky na splacení dluhů, a tím zajistil bezpečnost sobě a své rodině. Dne 29. 1. 2025 bylo správnímu orgánu prostřednictvím právního zástupce doručeno písemné vyjádření a doložení podkladů k žádosti o mezinárodní ochranu, jednalo se o příjmový doklad společnosti Sangu jako záloha poradenství a rozhodnutí Úřadu práce ČR o povolení k zaměstnání. V písemném vyjádření právního zástupce bylo opětovně uvedeno, že žadatel se domníval, že na území ČR pobýval legálně, a proto předložil doklad o platbě k zajištění povolení zaměstnání a povolení k pobytu v ČR. Dále předložil rozhodnutí o tom, že mu bylo zaměstnání povoleno a o jeho prodloužení bylo údajně zažádáno.

8. Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“

10. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
- a) trest smrti nebo poprava,*
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo*
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
11. Žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, ust. § 14 a ust. § 14a) zák. o azylu. Soud má za to, že odůvodnění neudělení těchto forem mezinárodní ochrany je v napadeném rozhodnutí dostatečné, srozumitelné a logické a soud se s jeho závěry ztotožnil.
12. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR proto, že v ČR chce pracovat a vydělávat, aby mohl splatit dluh, z Vietnamu odjel za prací. Ve vlasti si na cestu půjčil 700 milionů dongů s vysokým úrokem, část od „černé společnosti“ a druhou část od banky.
13. V pohovoru před správním orgánem uvedl, že o mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť se nemůže vrátit do Vietnamu, má velké dluhy a má obavy z věřitelů, v případě nesplacení dluhů. Má obavu o svůj život, domnívá se, že pokud by nahlásil vyhrůžky věřitelů policii, sledovali by ho a zabili jej i jeho rodinu. Na otázku správního orgánu, co mu konkrétně hrozí v případě návratu do Vietnamu, odpověděl, že má obavy z věřitelů, že ho budou sledovat a vyhrožovat mu i celé jeho rodině. Sdělil, že doposud žádné výhrůžky nenastaly, ale má obavy, že by nastat mohly, pokud nesplatí dluhy.
14. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný nejsou schopni doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem.
15. Soud k žalobním námitkám uvádí, že se ztotožnil s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný zhodnotil, že žalobcem uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR legalizovat svůj pobyt, jelikož nedisponuje žádným jiným pobytovým povolením. Soud stejně jako žalovaný konstatuje, že skutečnost, že si žadatel formou udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

16. Žalobce dále vyjadřuje obavu ze svých věřitelů v zemi původu, konkrétně z toho, že by ho mohli zabít či jinak ublížit jemu nebo jeho rodině. K tomuto soud sděluje, že žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní. Samotná skutečnost výslovně potvrzená žalobcem, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
17. K tomu soud dále uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení, a ani z tvrzení žalobce důvodnost takových obav nelze dovodit, neboť ten potvrdil, že dosud žádné konkrétní problémy s vyhrožováním ze strany věřitelů ani neměl, tudíž se ani dosud nepokoušel o pomoc v zemi původu na státní orgány požádat, pouze tvrdí, že by mu adekvátní ochrana nebyla poskytnuta.
18. S ohledem na shromážděný spisový materiál je však tato možnost vyloučena. Nad to žalovaný správně zdůraznil, že žalobce se s žádostí o pomoc na příslušné orgány neobrátil ani neprokázal, že by tyto orgány pomoc odmítly (viz rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003). Pakliže žalobce argumentuje tím, že černé společnosti jsou napojeny na státní orgány, byl rovněž tuto skutečnost povinen prokázat, a nikoliv vycházet z toho, že „mezi obyvateli Vietnamu je obecně známo“ toto napojení. Žalovaným shromážděné informace tato tvrzení vyvracejí, přičemž žalobce měl možnost se v rámci řízení o mezinárodní ochraně s nimi seznámit a rozporovat je, avšak neučinil tak, a ani nyní nepředložil žádný průkazný argument, který by informace shromážděné žalovaným zpochybňoval. Stejně přesto zůstává, že žalobce není pronásledován z žádných důvodů taxativně předpokládaných ustanovením § 12 zákona o azylu. Uvedené závěry soudu i žalovaného dále podporuje ustálená judikatura NSS, například rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 4 Azs 63/2005–55 *„Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“*
19. Dle názoru soudu za této situace obстоjí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází ze žalovaným opatřené informace o zemi původu: Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. června 2024 a Informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025 k č. j. MV-602-1/OAM-2024, půjčky, úvěry a lichva, z níž vyplývá, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, avšak je zde stanovena maximální výše úrokové sazby na 20 % p. a. Úvěry „načerno¹“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje

dostatečnou legislativou v občansko-právní a trestně-právní úpravě, přičemž vláda má v plánu vytvořit speciální zákon upravující tuto problematiku a novelizovat příslušná ustanovení občanského zákoníku. Pokud je mezi fyzickými osobami poskytnuta půjčka, úroková sazba nesmí přesáhnout 20 % p. a. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 20 až 99 % p. a., dlužník může ke své ochraně využít občanského soudního řízení. Tyto podklady jsou součástí správního spisu.

20. Z výpovědi žalobce a ani z žaloby nevyplývá, že by se žalobce se svými problémy se soukromými osobami v zemi původu obrátil na příslušné státní orgány v zemi původu. Žádná skutečnost nenapovídá tomu, že by žalobci taková pomoc byla nedostupná, nebo dokonce byla odmítnuta.
21. V tomto směru soud upozorňuje, že v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je důkazní břemeno rozděleno mezi žalobce a správní orgán. Pasivita žalobce ve směru dokazování tak nemůže být zcela přičítána na vrub žalovanému, který dle žalobce nesprávně zjistil skutečný stav věci ve vztahu k informacím o zemi původu. Bylo na žalobci, aby označil důkazy k prokázání toho, že skutkový stav je ve Vietnamu jiný, než signalizovaly podklady žalovaného, avšak to neučinil. Z obecného konstatování žalobce lze usoudit, že má své tvrzení o vyloučené pomoci vietnamskou policií a její zkorumpovanost za notorietu. Podle § 121 občanského soudního řádu ve spoj. s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat skutečnosti, jež jsou obecně známé. Jsou jimi takové skutečnosti, které jsou známé širšímu okruhu osob a o jejichž existenci se může každý ze spolehlivých zdrojů přesvědčit i bez zvláštních odborných znalostí. Není nutné, aby takovou skutečnost každý opravdu znal; podstatná je možnost kdykoliv se bez těžkostí o existenci takové skutečnosti přesvědčit. Skutkové tvrzení žalobce o předem vyloučené ochraně od vietnamské policie, resp. státu jako takového ovšem není skutečností obecně známou ve výše uvedeném smyslu (výše cit. usnesení č. j. 9 Azs 66/2017-28 ostatně vychází z opačného skutkového závěru). Závěr o stavu ve Vietnamu proto není možno učinit bez dokazování provedeného v řízení před správním orgánem či soudem. Tvrzení žalobce tudíž není ničím jiným než předsudečným výrokem bez opory v důkazech. Za situace, kdy žalobce nesprávnost skutkových zjištění dovozoval pouze z údajné notoriety, která však notoriitou není, zjevně nemohl zpochybnit skutkový závěr žalovaného. Přezkumu takto formulovaného žalobního bodu pak nebránila ani žádná vada řízení (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 59/2019-59 ze dne 12. 11. 2019).
22. Správní orgán dle názoru soudu také správně v napadeném rozhodnutí konstatoval, že čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a nejsou tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Ekonomické problémy v zemi žadatelova původu tak nelze bez dalších okolností považovat za důvodné taxativně stanovenému výčtu důvodů relevantních udělení azylu dle tohoto ustanovení. Žádné takovéto okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly.
23. Tím, že se žalobce na příslušné orgány v zemi původu neobrátil a současně ani neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely, není možná aplikace § 12 zákona o azylu. V případě pronásledování žalobce ze strany věřitelů tak nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce týkající se neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu nedůvodné.

24. V souvislosti se žádostí žalobce, aby jeho situace byla zohledněna udělením azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, kdy přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Poté žalovaný došel k závěru, že je žalobce dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a zdravou osobou. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Dle závěrů žalovaného životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou, nýbrž zcela běžnou. Žalovaný konstatoval, že humanitární azyl rozhodně není určen ke zřízení pobytového povolení, jak se řada cizinců mylně domnívá. K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců, v platném znění, kterého mohl žalobce s ohledem na svou životní situaci využít efektivněji.
25. Uvedené odůvodnění neudělení azylu z humanitárního důvodu považuje soud za dostatečné a logické, přičemž soud připomíná, že je na uvážení správního orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli, a soud pouze přezkoumává, zda bylo rozhodnutí o neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům a je tak v souladu se zákonem.
26. Ohledně posouzení, zda žalobce splňuje podmínky udělení § 14a zákona o azylu, soud toliko konstatuje, že i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla situace žalobce posuzována především z hlediska jeho vyjádření. Žalobce neměl v zemi původu žádné problémy zejména se státními orgány a těchto se ani v případě návratu do vlasti neobává. Skutečnost, že žalobce se cítí být ohrožen věřiteli, a okolnost, že v ČR je schopen žalobce vydělat větší částky než ve Vietnamu, které potřebuje na zaplacení dluhu, nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu.
27. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.
28. Jde-li pak o hrozící újmu ze strany soukromých osob jakožto důvodu pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, judikatura správních soudů je ustálena v tom, že je podstatné, zda v zemi původu existuje systém účinné ochrany před takovou újmou. Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu. Pokud však informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany (viz usnesení NSS č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019), avšak tak tomu v případ žalobce nebylo, a ten mohl vyhledat pomoc u policie, státní prokuratury či soudu, jak dokládá i Informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025 k č. j. MV-602-1/OAM-2024, půjčky, úvěry a lichva. Z těchto podkladů plyne, že ve Vietnamu existuje systém ochrany fakticky potlačující nelegální půjčování peněz. Jinou otázkou je, zda je tento systém účinný i ve vztahu k ochraně jednotlivců. Nicméně žalobce v řízení o žádosti uvedl, že se na policii neobrátil, aniž by s ní měl nějakou negativní zkušenost. Za toho stavu

tedy při zjišťování skutkového stavu nevyvstaly pochybnosti o nestrannosti vietnamské policie, státní prokuratury či soudu, k nimž by bylo potřeba zjišťovat další podrobnosti.

29. Co se týče žalobcových tvrzení ohledně skutečné vymahatelnosti práva obětí lichvy, pokud se obrátily na policii, odkazuje soud na výše uvedenou argumentaci a doplňuje, že tyto informace je v první řadě povinen předložit žalobce, pakliže nesouhlasí se zjištěným stavem věci, a nikoliv pouhým nesouhlasem se závěry žalovaného přesunout veškeré důkazní břemeno na žalovaného. Krom toho, žalobce se dovolává informací, které nelze objektivně zjistit, neboť statistiky bývají v tomto směru vždy velmi nepřesné a zkreslující. Žalovaný, jak již bylo několikrát zmíněno, obstaral dostatek objektivních informací v tomto směru, přičemž z nich nevyplývá, že by neměla být žalobci poskytnuta ochrana ze stran státních orgánů Vietnamu či potvrzovala tvrzení žalobce o nemožnosti domáhat se ochrany z důvodu korupce ve Vietnamu. Nad to soud dále podotýká, že korupce je všudypřítomná, a to i na území ČR, avšak v případě žalobce nebyla prokázána ve Vietnamu v takovém rozsahu, aby zpochybnila závěry žalovaného.
30. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. srpna 2025

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně